

XUT!

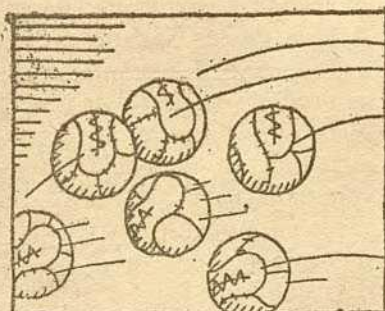

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER NOU, 45

ANY II — NUM. 72
BARCELONA, 2 D'ABRIL DE 1924

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

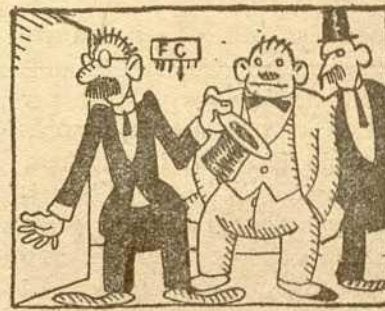
Nueva Bolsa de Traspasos de internacionales y 'asos'.

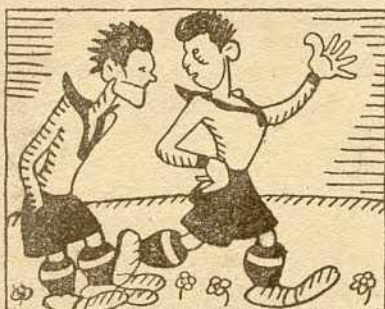
«Almacén grande desea el «Stadium», de Aragón, para coleccionar goles. Se suplica discreción.»

«Esquimal en buen estado desea colocación para jugar de defensa en un club de posición.»

«Se necesita abogado, procurador y notario, para salvar Comité, que está pasando un calvario.»

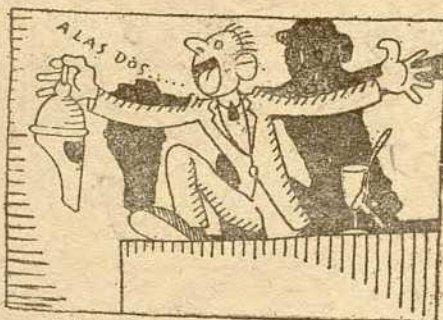
«Cedería a precio módico medio centro y delantero; el medio centro es enérgico y el delantero es pavoro.»

«¡Ganga! ¡Ocasión! ¡Nunca visto! Por dos reales al mes doy lecciones de ultratumba per jugar a Sant Mamés.»

«Se traspasa un indio auténtico, con plumas y amaestrado; sabe esquivar al defensa y combinar al tachado.»

«Silbato usado se vende, con notas de acordeón, por dedicarse Milego a tocar el violón.»

«Líquido a precio de ganga saldo de internacionales. Antes, cuatro mil pesetas; hoy, diez y ocho reales.»

Parlant amb un xicot que promet

Un xicot que prometi, *ici la chose*. Un xicot que prometi és el que avui dia estan cercant tres mil dos cents quaranta vuit presidents de clubs de futbol, amb els seus respectius secretaris, ni un més ni un menys. Es trenquen el cap i discuteixen les vint-i-sis hores del dia, per tal de trobar un xicot que prometi.

I jo, per *azares del destino*, sense ésser president d'enlloc, ni tan sols secretari, n'he trobat un, un que val per dos, que és molt diferent de dos que valguin per un; un que, com que jo, després d'haver-lo descobert i entrevistat, ja no en tinc de fer res, l'ofereixo a aquests tres mil dos cents quaranta vuit presidents de club que el cerquen i no el troben. El que jo els presento i ofereixo és dels de llei; ja saben que *aquí no*

se engaña a nadie. Però, per si això fos poc, llegint la intervieu se'n convenceran.

—...?

—Veuràs: jo et diré tot el que vulguis i el que no vulguis, perquè, encara que no ho vulguis, et diré sòmines, cap-gros i mal sidralista. Ara, pregunta; però si no em fas la intervieu tan llarga com la de l'Alcàntara, quan sigui *fenómeno* no et portaré amb auto, perquè jo vull arribar com en Zamora a tenir auto propi.

—...?

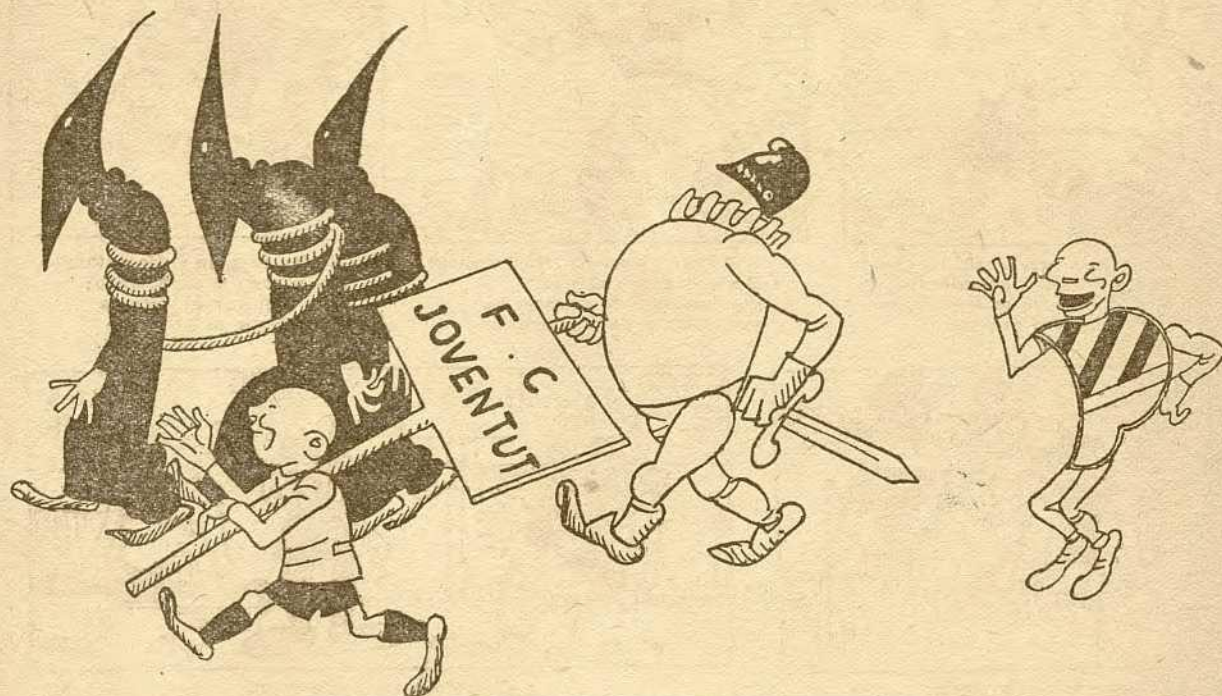
—Sí i no. Jo vaig començar, com és natural, a jugar de petit, perquè ara com ara encara no s'estila començar l'aprenentatge del futbol dels cinquanta per amunt. Però, com tu ja pots comprendre, jo, abans que jugar

amb un quart no jugo, i de l'infantil vaig passar al tercer. I allí, allí, amic Quicoff, va ésser on vaig començar a aprendre el que deu ésser un *fenómeno* quan arriba a la *cúspide*. Vaig començar per no poder jugar un diumenge cada mes, per haver *perdut* les sabates; em daven un *vale* per anar-ne a buscar unes de noves i me'n deixaven unes que, en acabar el partit, me les venia; el *vale* de les sabates el venia, també, amb descompte, a la sabateria; jo vaig trobar que m'aniria millor fer-ho un cop cada setmana, en lloc de fer-ho una vegada al mes.

No em poden negar que els començaments del futur «as» són dels que no fallen!

—...?

—D'allí vaig passar de cop a

Avui per tu i demà per mi, o donde las dan las entoman...

un reserva d'un club del grup «A».

—I vas seguir amb el *truco* de les sabates?

—No; allí ja no valia la pena això; feia *quinto*. Allí no hi havia més que anar a la secretaria del club i no guillar fins que et donaven quartos. Però com que jo, per no perdre el costum, hi anava cada dia, es veu que s'ho varen pendre malamept i em varen donar el passaport.

—...?

—Naturalment, com tu dius, jo no puc passar sense jugar perquè hi ha afició (això no m'ho negaràs), i vaig anar a parar a un club de segona categoria. A la Federació es veu que no els va xocar i varen fer pagar cinc centes peles de multa al club, perquè hi vaig jugar un partit havent firmat per un altre. Veient que ni la Federació permetia esplaïar les meves aficions, me'n vaig anar d'«ancògnit» a un club de fora. El primer partit, per culpa dels meus nervis, el vaig fer acabar a cops de roc, i la Federació, que es veu que no deixa de preocupar-se ni un moment de mi (i això sols et demostra que sóc algú), va desqualificar mig equip i va clavar-li una multa que el va doblegar.

—Digues que tu ja has voltat més que en Mallorca?

—En Mallorca és un pobre home! Mira: d'allí vaig anar a fer un partit (l'últim que he fet, avui fa quinze dies justos) amb un club de segona categoria, i no volen que hi torni a jugar perquè equivocadament vaig empor-

tar-me dos maletins, tres parells de sabates i sis jerseis. Ara, estic lliure...

Ja ho veuen, senyors directius. Aquest xicot tots vostès el

coneixen; aquest és el que busquen i no el troben. Aquest és el que promet; sinó que té un defecte, que, ara per ara, vostès sols el permeten als *fenómenos*.

QUICOFF-PLONGEON

Els equips reformats

La setmana passada anunciàrem, amb una barra de tamany natural, la publicació del nom dels jugadors que integraran els equips «Barcelona», «Europa» y «Español». De *cuyas resultas*, en Quicoff fa vuit dies que corre pels centres futbolístics com un mal esperit, en cerca de notícies; en Dova dorm amb l'aparell telefònic dintre del llit i demana números estrambòtics que fan rodar el cap a la senyoreta del centre, i en Cuscunilles, de tant rumiar, se li han tornat blaus la meitat dels cabells, però en forma de quadrícula, cosa que li estalvia un *tablero* de dames.

Però tot esforç té la seva recompensa i el nostre també l'ha tingut.

L'equip que presentarà el «Barça» l'any que ve, és el següent:

Pasqual; Planes, Surroca; Torralba, Sanxo, Carulla; Piera, Sami, Peidró, Alcàntara, Sagi.

El que presentarà l'«Europa» és aquest altre:

Jaumandreu; Vidal, Serra; Xa-

vier, Maurici, Artius; Pellicer, Cella II, Cros, Olivella, Alcàzar.

...I el que presentarà l'«Español» serà com segueix:

Zamora; Canals, Montesinos; Trabal, Sanahuja, Caicedo; Ollariaga, Fèlix Pérez, Zabala, Mauri, Del Campo.

Es clar que això podria sofrir variacions. Podria ésser. Però, passi el que passi, malgrat que, d'aquests tres equips, no n'ensopeguéssim ni un, ens mereixem la consideració de tot el món, tan sols sigui per sidralisme.

...Y ahora, con el pecho descubierto, aguardamos sin pestañear las burlas sangrientas de nuestros enemigos, que nos tcharán de paveros.

DOVA (FILL)

«Barcelona» - «Europa» - «Español»

Llibre palpitant, vibrant i emocionant, original del reputat, immortal, il·lustre i iconoclasta escriptor Dova, glòria de les lletres del País del Sidral. Ple de ninots i de barrila. Apareixerà la setmana entrant.

¿Será verdad tanta belleza?

«La canción de Zamora»

Un par de ruedas por banda,
por cien caballos movido,
cruza, raudo y decidido,
un artefacto infernal.

Un «as» el volante manda
con precisión y cuidado,
y su nombre es venerado
por ser su fama inmortal.
La luna en el mar ríela,
píela el pájaro contento
y ruge el motor violento
de la *voiturette* azul.
Y va el capitán «realista»
cantando alegre en la popa:
—«Manigua» a un lado, a otro
[«Europa»,
allá el «Barça», aquí Stambul.

Corre, cochecito mío,
sin temor,
que yo en mi estrella confío,
pues mis manos magistrales
lo mismo paran penales
que llenan tu radiador.

Mil partidos
he jugado
y he mostrado
ser un «as»,
y ofrecido
hanme blasones
cien regiones
y alguien más.

¡Que es mi «Amílcar» mi tesoro,
que es mi dios la libertad
y La Riva es quien pugina
la bencina y lo demás!

—
Allá muevan feroz guerra
otros metas
por tirar mi fama a tierra,
que mientras mi pecho lata
seguiré dando la lata
con «Amílcar» y pesetas.

Si algún día
desgraciado
me han llenado
el cabasset,
la fe mía
no ha menguado
y he quedado
tan fresquet.

¡Que es mi «Amílcar» mi tesoro,
que es mi dios la libertad
y La Riva es quien pugina
la bencina y lo demás!

—
Son mi música mejor
los doblones,
el estrépito y temblor
de las manos agitadas;
me gusta ver desmayadas
las niñas por mis «plongeones».

Y del balón
al son violento
del larguero
al rebotar,
igual sensación
yo siento
que un veguero
al incendiar.

¡Que es mi «Amílcar» mi tesoro,
que es mi dios la libertad
y La Riva es quien pugina
la bencina y lo demás!

MANELET

Barón de Casa el Ancho

El cas de l'Alcàzar

Coneixem alguns punts de *shimmy*, de *tango* i fins de *camel-trot*; hem tractat varies voltes amb punts més que filipins; sabíem també el que era un cotxe de punt; però no havíem tingut encara mai ocasió de conèixer el punt de l'home petit.

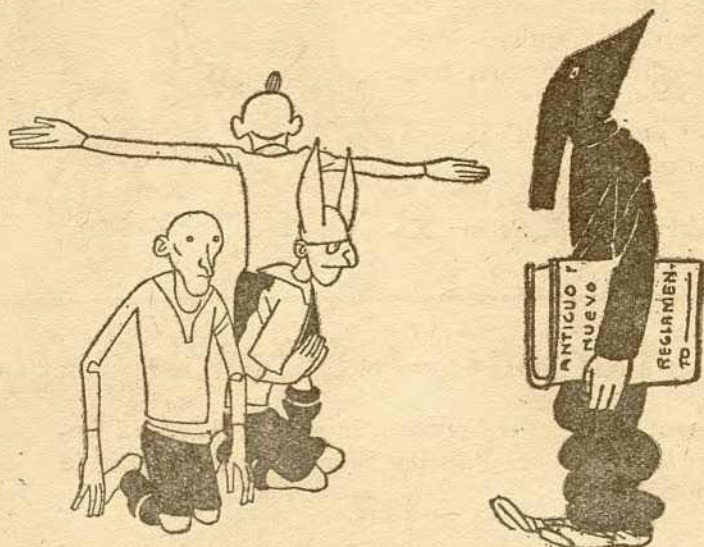
Aquest home petit, que és *caloyo* i futbolista, s'ha permès tenir un punt, però li ha sortit malament; ell es creia que podia tenir geni com un altre (en Pelaó, per exemple), sense tenir en compte que és un home que, ficat dintre el casc de *veterano*, no es veu.

Per això, el que potser per un altre no hauria sigut més que una genialitat, per ell ha sigut una cosa greu, tan greu, que en Mates no ha tingut més remei que fer com els mai prou desalabats federatius: desqualificar.

I l'Alcàzar es va quedar sense anar al tec, com un nen que el castiguen, per haver fet «pipí», a anar a dormir sense sopar; i, per si això fos poc, a no jugar durant una temporadeta.

Pobre xicot! *Que la pena le sea leve!* Perquè el més trist és que no ha sigut castigat per culpa seva, sinó perquè és petit, ignorant que en el futbol els homes petits no poden tenir geni.

Q.-P.

Els únics càstigs que es veurà amb cor d'aplicar la Federació després de la felicitació que li ha enviat el «Joventut», de Lleida.

El tec de desagravi a en Mates

Ens assegüem disposats a «jalar» i enfocàrem l'ullera axiomàtica. En Cros portava lentes verds, perquè el metge li ha recomanat el règim vegetarià. En Jaumandreu portava un test a la solapa i el regava amb xampany. L'Olivella remugava en veu baixa un discurs que li havia recomanat l'oncle. L'Alsedà, entre dos del «Club de la Muerte», feia acte de presència, amagant-se per a que no el veiessin. Hi havia el bo i millor de cada casa.

El «xino» va inaugurar els discursos, parlant en nom de les damiselles graciencques.

El senyor Olivella (oncle), amb pose olímpica, digué que oferia a en Mates la seva consideració, la seva estimació i la seva digestió.

El senyor Abril va parlar de la calaixera i ens assabentà de què ell era un home passat de moda, que ja només servia de bibelot, i que ell mateix s'arrecollava, convençut de què, com a bibelot sobre la calaixera, tam-

bé podia servir al club... com a objecte decoratiu. Va dir que esperava que la Federació aixecaria les desqualificacions injustes, i es va asseure. Segurament volia esperar assegut que la Federació aixequés les desqualificacions.

L'Olivella (nebot) va ficar els peus a la galleda, dient que si no guanyaven era perquè els socis no els ajudaven. Home, Olivella! Que vols que els socis baixin al camp a fer gols? Això ho teniu de fer els cobranos, i no els paganos!

Per fi va parlar el senyor Mates, i amb molta política va confessar que els federatius no eren dolents, però eren incapacitats.

L'Abril, quan va sentir això, s'acabà de convèncer de què aixecarien les desqualificacions d'en Pelaó i d'en Julià.

L'acte no va acabar amb l'alegria que acaben els àpats de l'«Europa», degut a en Corbinos, que tingué la pensada d'explicar-nos la mort d'en Massana.

Bromes a part, el XUT! ho va sentir i va contribuir modestament a la recollida en favor del fill del mort.

EL REDACTOR DE TECS

Talla que tallaràs...

Diu *El Pueblo*, de València:

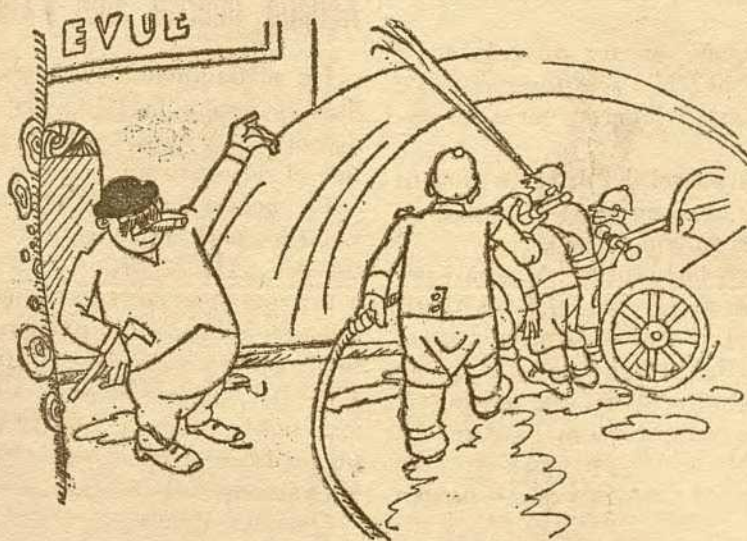
«Ayer, sin ir más lejos, vimos a algunos hombres que salieron al campo a futbollear; y en vez de esto, se liaron a bofetones y trompadas...»

«En cambio, Ricardo Alís, el formidable boxeador, campeón español de la lucida especialidad de arrear puñetazos, actuó ayer como guardameta futbolista y cumplió su cometido con acierto, corrección y buena crianza; sin acordarse para nada de pegarle a nadie. Y eso que si el hombre Alís se hubiera sentido tan boxeador como algunos futbolistas, se habría quedado solo en el campo.

¡Hombre, hasta el árbitro! Oyó sin duda que algún espectador le dirigió un piropo desagradable, y vimos cómo aquél, con pito y todo, subió al tendido en busca del anónimo gritante; y no es aventurado suponer que realizaría la ascensión a las gradas con la idea de obsequiar al espectador con algo que no serían peladillas de Alcoy.

«Para completar el cuadro de las anomalías, también he de citar el detalle de que un juez de línea le atizó dos «mascás» a un equipier del Valencia. El equipier, a su vez, le dió también gusto a la mano. Otro futbolista se puso de parte del juez de línea y «atizó candela». Otro equipier le pegó a éste...»

Caram! I d'això nosaltres no en sabem res! Seguin, seguin, que els agradarà.

EL FOC DEL «PALACE»

En Cardona, dirigint personalment els treballs de salvament dels onze mil rebuts del trimestre

Ara els llegirem un tros de *Valencia Deportiva*. Agarrarse:

«Por muchas causas, causas que nuestros lectores no ignoran y que no es ocasión de enumerar aquí una por una, el futbol, es uno de los deportes que más sensaciones encierra...»

O, sinó, que ho preguntin a en Bota, en Bruguera i altres emocionats.

«No sabemos cómo, ni por qué, ni a dónde, ni cuándo...»

Així ens agrada. La franquesa abans que tot.

«Y es que Andalucía y Levante tienen cierta analogía en sus casos, en sus costumbres.»

«Sus mujeres, de cara alegre y juguetona, gozan de vivir al contacto de ese sol tan abrasador en

su tierra y en la nuestra, y tan ardiente, que les hace ser tan diferentes a las otras mujeres, puesto que sólo sus miradas queman.»

Reina Santíssima! Això és un diari d'esports!

«Y ningún antropólogo, aun admitiendo la actual mescolanza de razas, deja de reconocer la existencia de ese país severo, antropológicamente, que se llama Vasconia.»

«Pero, abandonemos las teorías para pasar al símbolo.»

Sí, pasemos al símbolo, antropòfago! I pensar que hi ha gent que, per enterar-se del resultat d'un partit de futbol, primer tenen de llegir-se tota aquesta retòrica. Es horrible e hiperestético!

«El rei del dribbling» devingué malhumorat, sorrut, perdé la color, es tornà concentrat i s'entregà al pessimisme.

Un jorn, «la custòdia d'en Daroca» el trobà i s'estranyà del seu posat.

—Què tens? Què et passa?—li digué.

...I el pobre xicot no tingué altre remei que confessar-li les seves tristesses.

—Ja t'ho deia. Haguessis vingut amb mi!—li digué «la custòdia d'en Daroca».—Però encara hi ets a temps, no siguis pau! Pensa que faràs el que voldràs; ningú et renyarà; tindràs tot el que desitjaràs; farem això, farem allò...; anirem aquí, anirem allà...

Tant li va dir, que «el rei del dribbling» es tornà a decantar.

El final d'aquesta història no el podem publicar, perquè encara no s'ha acabat i perquè no ens agrada avençar els aconeteixements, però no dubtin que així que el sapiguem el publicarem amb totes les reserves que acostumem.

DOVA (FILL)

UNA VEGADA...

Hi havia un jugador que tan bé o feia de davanter-centre, com de mig-ala o com d'interior dreta. Un dia aquest jugador—que l'anomenaven el «rei del dribbling»—necessitava quartos i va anar a trobar al president del club per a que els hi deixés.

El president del club li digué que no podia de cap manera i que, com que ja li pagaven el que havien convingut, no tenia dret a res més.

El «rei del dribbling» tenia un amic que s'anomenava «la custòdia d'en Daroca, o la mascota del *plongeon*», i que estava de porter amb un senyor multimilionari. Quan «la custòdia d'en Daroca» s'assabentà de les trifulgues que passava «el rei del dribbling», va oferir-li els seus serveis.

—Mira—li digué.—El meu amo no és com el teu. Per a que te'n convencis, jo li demanaré el que tu necessites i demà ho tindràs.

Efectivament, a l'endemà «el

rei del dribbling» rebia de mans de «la custòdia d'en Daroca» la quantitat que necessitava, i als seus ulls se li aparegué un pervenir afalagador i cada nit somiava que es rebolcava entre mig d'un mar de monedes d'or.

«La custòdia d'en Daroca», cada vegada que el trobava, li deia:

—Què: encara no vols venir amb mi? No vols tenir auto de propietat i llibertat per a fer *bolos*?

...I «el rei del dribbling», tant i tant el varen temptar, que decidí fer un cop de cap.

Però la Junta se n'enterà i per a que no se n'anés, li va oferir l'oro i el moro i li prometé tantes satisfaccions, que el xicot no tingué altre remei que quedar-se.

Va passar un any i «el rei del dribbling» anà a reclamar a la Junta les promeses que li havien fet.

—Home, veurà... De moment, no podem! Potser més endavant...

Aquella interviu amb l'Alseda

En el banquet d'en Mates hi descobrírem a l'Alseda, amagat dessota una taula, temorós de què el descobrissin.

La nostra intenció era interviuar-lo, però com que un redactor del XUT! no pot descendir a fer una intervui sota la taula, quedàrem que en el número vinent, previ un encontre en qualsevol bar, pagant el *gasto* a mitges, publicaríem la intervui, que tant d'interès ha despertat entre els aficionats al futbol.

Quedem, doncs, que en el número vinent apareixerà la intervui amb l'Alseda.

X.

Jocs Florals del «XUT!»

TREBALLS REBUTS

L'AMOR AL CLUB

Lema: «Grimègia futbolera».

La lluna sube tranquila
por ensima del espasio
como truita que s'enfila
sobre las nubes despasio.
Canta un musuelo ensopido
en la branca de una higuera
i el viento muy atrevido
mueve mucha polsaguera.
I debajo de las brancas,
cuantemplando las estrellas,
dos bultos, dos cosas blancas
sa disen pelabras bellas.
Igual ca un nuevo Don Cuan
un hombre abla en alta vos
i da su pecho sa van
suspiros de dos en dos.
—Oh! cugadort de futbol
ca llenas mis ilusiones,
viendo tus ocos de sol
ma vienen palpitesiones.
Tu, ca cuelas ca firmesa,
igual ca un listo marrec
i ca quitas la cabeza
cuan este posat de mec...
tu, ca siempre eres un hombre,
guapo, bello, hermos i raro...
i el mundo ases ca se asombre
ca haga escuro ca haga claro...
tu, ca tienes las sabatas
dauradas como los piés
i ca xutas i te matas
cugando a dret i revés...
tu, que ancantas a las niñas
cuan las formas ca te ven
i a cada carga que endiñas
a un cuantrario haces malbien...
Oye mis llores treidores,
vente a cugar a mi equip
ca ta daremos honores
asta que ta veias tip.—
—No ma tientes, no ma tientes...
ca perdaré la rasón,
si tu amores por mi sientes
yo, no tengo cuerason.
Atrevido y calevera
tirando de veta voy,
no queda muquer sensera
a los sitios donde astoy.
Siempre cuego a carambolas,
voy cuan auto i sidecar
i en guetzaras i teobolas
la pasta venga guestar.
Alegante an el vastido
i xambón cuan el amor
deco aquí un cuerpo vensido
i allí un lloro de dolor.
En xampany los pies me rento
i jalo siempre parnil
i en un ganxo de mi sientio
penjo los bitllets de mil.
Llevo mitjones bordados,
ciertopelo en el gabán
i brillantes a gregados
por detrás i por devant.
Así pues abre la bolsa
si ma quieres cuenquistar
i las pasetas espolea
o no ta podre escoltar.
Yo los miles nasesito,
ma vendo al que mas escup,
que a mi no me importa un pito
aquello de amor al club.—

El otro queda espantado
i regateja el calé
pro viendose daspresiado
le promete mas parné.
I al fin, coquidos dal braso,
muy xino-xano sa van
i el sorollo de su paso
poco a poco es va apagan.
Brama un grillo, xiula un gato,
canta un asno, grita un gós
i la lluna al poco rato
averguensada se ha fós.

AQUELL

Como acabara? No sé
Pero rebra un enragé.
De pronto ¡Gol! grita uno
Orsai el otro ha gritado
Este le ha rotido un diente
Aquel le ha desencolado.
El publico grita ¡Olé!
Are rebra un enragé.
Los dos se agarran rodolan
Van a pará al gol de baix
Y del campo a los dos sacan
Metidos dentro un cabas.
Y exclaman los dos a coro
Con el fisic fet malbé
Si quieres vivir tranquilo
No te metas a enragé.

CUCALA

TEMA LLIURE

Historia d'un viu
qu'es diu Feliu.

Historia justa y cabal,
de un delantero centro,
que sense beure sidral,
vol ser devanter regional.

Tiemblan los porteros al verle,
de aquella manera entrar,
mas el con sus galanterias,
los llega a consolar.

Y es un tio pasando,
es un «ase» driblando,
es un pepa xutando,
y es una fiera saltando.

Aquest es en Feliu,
que com qu'es molt viu,
l'han fet regional,
sense beure sidral.

CONILLFORT

TEMA LLIURE

L'«ENRAGE»

Lema: «Es hombre de buena fe l'enragé»

En el camino de un campo
Cerca de «dos cuarts de tres»
Se ve un hombre que corriendo
Va reteniendo l'alé.
¡Es l'enrage!
Llega al campo jadeante
Medio «mulé» y fatigado,
Por que llega un poco tarde
Con rabia maldice al hado.
Reniega cual carreté
Pobre enragé!
Una vez al campo ha entrado
Se acomoda al gol de dalt,
Y del bolsillo se saca
Un paquete de sidral.
Es hombre de buena fé
Aquel enrage!
El partido ha empezado
Rosegando esta el pañuelo,
Otro enragé esta a su lado
Del equipo forastero.

TEMA LLIURE

DIALOGO ENTRE LA RIVA I EL C'ASE
DE CONSERJE EN «LA MANIGUA DE-
PORTIVA»

Lema: «Vanitatum? Peles!!!»

Quien llama? Quien está ahí?
Donde está, sabeislo vos
En Zamora el prodigiós?
—Quedito que duerme aquí!

En el gol se duerme?—Sí.
Pues decidle que despierte
que viene tras si la «pana»
i a mi no em dona la gana
de que s'em passeji así.

—Llamadle con cascabeles
si lo venfu a buscar
pues cansado de guanyar
se ha dormido en los laureles
i tan solo sap piflar.

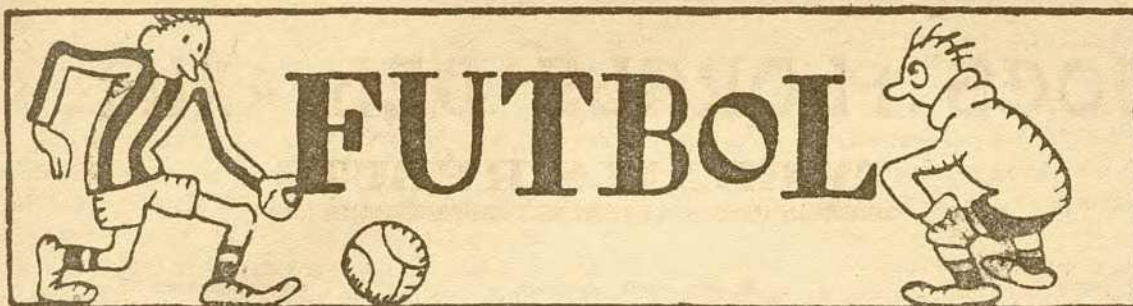
Molt bien! Prou!! Dejadme sol!!!
Que puesto que busco a él
sobren aquí, gran pastel,
si él se ha dormido en el gol!

A fe que es mucha malicia
que después que be el mantino
al gol el trovi dormint
després d'haver hecho el piffa.

—El mismo lo quiere así
per satisfé al Español
pues si no li feien cap gol,
no s'en podría avenir
el socio, d'haver ganado
i él perdería el «sou»...
Cuidado, que duerme al gol!!

Que prendas quiere sacar
si no tiene mas hacienda
su madre qu'aquesta prenda
para poderse alabar?
Si tiene tantas en sí
cuando al gol, está plantado
que es igual a un candado
por no dejar-hi entrar res,
porqué ahora fa el pagés
i, al igual que un mussol
se ha dormido en el gol?

QUICO TRANQUIL

Stadium, de Saragossa F. C. Barcelona

Hem guanyat, però ja ho sabíem que guanyaríem. Els aragonesos es varen apuntar nou gols, que *ni Ventura, con todo su poder, pudo detener*.

Si els aragonesos volien una lliçó de futbol, ja la tenen. Per manca de gols no es queixaran. Un telegrama del nostre corresponçal ho diu ben clar:

«Truena y relampaguea. Aragoneses encománanse a la Pílarica. Lluven goles. Paraguas Ventura esbotzado. Gracia hace poca ídem a locales y colócales cabaset. Gente llora y gime. Desconsuelo es general y tristeza sargento.—*Manolico.*»

Què més volen que hi afegim? Volen que ens hi *cebemos*? Prou pena en tenen.

Val més que ens guardem la mandanga pel diumenge que ve.

EL MOSSO ENCARREGAT
DE LA CACERA DE PUCES

Europa - Gimnàstic

Els de l'«Europa» estan de gozo. Després d'un *score* de zero a zero, ha vingut un cinc a un com un sol, i és que, senyors, un *score* de cinc a un, després d'un zero a zero, fa més goig que després de qualsevol altre resultat que no assenyali tant anivellament entre els equips contrincants.

I no vol dir això que el «Gimnàstic» sigui tan equip com l'«Europa», sinó que aquest el dissabte va ésser menys equip que el valencià, encara que el diumenge demostrés la seva superioritat.

De totes maneres, els valencians han deixat un bon record, ai, sí! Tenen unes entrades que sols les havíem vistes fer una vegada que vàrem veure un partit entre els hostes d'un manicomí; els mitjos estiren el peu i treuen la pilota amb el nas.

En Bozo, que va parar-ho tot, menys els cinc gols, només té un «pero», petit, però és un «pero»:

els cinc gols; poca cosa per un porter, després de la *debâcle* d'en Zamora en el partit-home-natge a en Laredo.

Els defenses no desentonen gens ni mica *del resto*; els gols que es varen marcar no varen ésser per culpa seva, sinó de la gana dels davanterers de l'«Europa».

Els davanterers *chès* són lo més dolent de l'equip; allí no hi ha *cohesión*, ni sidral, ni res; allí sols hi ha la cossa lliure i prou.

Quant als de l'«Europa», tots bé, gràcies.

Z.

DISGUSTOS DE FAMILIA

BARÇA (reserva) - MANRESA

Vet aquí un partit que, malgrat l'aigua, la poca-solta i la tècnica del segle passat, per a nosaltres resultà més interessant que una final de campionat.

Deixem a en Bruguera, en Solà i en Vinyalets tranquils i fiquem-nos de cap a la tribuna, que és on es desenrotlla el partit entre directius i ex-directius, amb gran repicament de talons i a benefici del públic.

Un parent del marcador de gols va sortir al camp durant la segona part del partit, amb una pissarra que deia: «*Los nuestros dominan. Sagi hace un gol de penal. Gracia hace otro con la cabeza.*». Els nombrosos espectadors que romanien al camp en representació dels onze mil socis, varen trobar que aquell llenguat-

ge no era propi de campions de Catalunya i es va armar un desori de crits i de xivarri que engrescava.

En Cardona suava tinta.

Per fi, en Deop, que ve a ésser l'ànima d'en Gamper, es dirigí empipat al senyor Cardona i li va armar un vol.

—Jo ja sé el que em faig i no necessito explicacions de ningú —deia en Cardona, fora de si.— Jo sóc més políglota que vostè. Ho té ben entès? I si no li agrada, vagi-se'n.

En Gamper bufava i cridava:

—Duro, Deop! Digues-li allò! Yo te empujo!

La gent no hi cabia de satisfacció i cridant i xiulant anava engrescant als polemistes, que amb la seva imprudència s'expo-

saven a què la Federació els desqualifiqués.

¡Bravo! Aquestes sorpreses, quan un partit devé avorrit, són espeterrants. Ja veuen del que és capaç la directiva del «Barça» per tal de què els socis puguin passar un ratet distret.

La cosa acabà amistosament. La pissarra aparegué novament i deia:

«Arriba, cartrons! Gràcia xuta amb encert i exhaureix bales. Quiscun mantes vegades de primer antuvi es desconhorta, emperò hom, emprant-se amb les rases a l'angle, aconsegueix guanyar.»

La gent aplaudí i el senyor Cardona miró al soslayo, requirí el hongo i se'n va anar.

Dova

BOXA

Es precis que un servidor ompleni, com cada setmana, unes quartel·les de boxa, però aquesta setmana un servidor no sap amb què omplir-les.

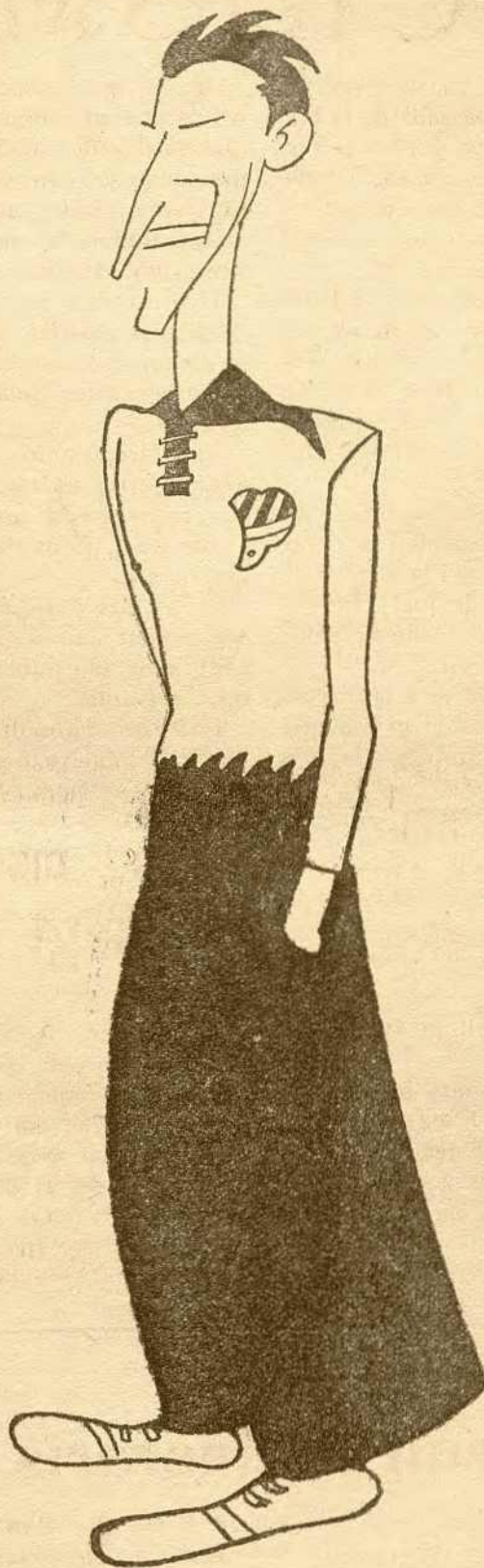
Parlar de l'Alís, sense solta ni volta, i tornar a marejar-lo re-treient-li les angúnies que va passar davant d'en Sirvain, seria propi d'un *mal hermano*, i un servidor no és cap *mal hermano* i sols es permet bromes amb els del seu braç; amb els que tenen el braç més groixut, no hi vol saber res.

Havia pensat, per sortir-me del pas, inventar una interviu amb en Martínez i engegar una sèrie de declaracions fules, dient que aviat es prepararia per provar fortuna enfront del campió del món del seu pes.

Psh! Tantes coses podria dir per passar l'estona! Però, no cal. Sense els articles d'en Laruy a *La Cornada*, les meves llaunes no tenen competència i no cal que les allargui massa.

Ara sóc l'amo.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

En Vidal, el rei de la falda-pantalón, que l'any vinent reapareixerà en el seu lloc de defensa amb l'«Europa»

CICLISME

Com hauran vist els nostres llegidors, la ja passada de la història cursa «Copa Janer» la ressenyarem dues vegades. També hauran vist que, encara que les esmentades ressenyes s'assemblen, no són iguals.

Tenim cinc redactors ciclistes (un per cada part de món), i a aquella perillosa cursa n'hi enviarem dos: en Paret Met i en Quimet. Malgrat voler afavorir el treball dels dos, ens costà l'últim sidral a tres.

L'amo ens volia engegar a di-da. Sort de presentar-li el retrat de les sis criatures i la sogra i de convence'l dient-li que ja tornariem a ésser poca-soltes; sinó, ja havíem begut oli.

Diu que no estem a la «casa» per donar tant caldo ni afavorir tant. Qui vulgui propaganda, que la pagui.

Queda, doncs, fet l'aclariment.

Ara li toca l'esdeveniment cicler a l'entitat «S. C. Català», que el diumenge dugué a cap les proves de cinquanta quilòmetres.

Totes les entitats proven els quilòmetres que hi ha de Pedralbes a Garraf. Totes saben que fins al planell de passada la primera volta n'hi ha vint-i-cinc; i cada any els tornen a provar.

Ja poden provar-ho tant com

vulguin, que d'anada i retorn n'hi trobaran cinquanta. Si no, que ho digui en Cabrera, que el diumenge se'ls *tragà* en una hora, trenta minuts, trenta segons, amb màquina de carretera i amb desenrotllo de cinc vuitanta.

Deu minuts més tard feren l'arribada triomfal, amb compacte escamot de tot el recorregut, els inseparables Melà, Roca i Esteve.

Més tard, i amb petites dosis, anaren arribant tots els altres, que, sumats a la nostra manera, s'anava a la ratlla de *routier* per quilòmetre.

La sortida fou donada per un «cronometrista» oficial (quin luxe!), amb tota puntualitat, a les set... seixanta.

Ens estranya molt que, sortint tots a la mateixa hora i fent els mateixos quilòmetres, no arribessin alhora, o sia, a la mateixa hora, tots. O nosaltres som tontos (més encara del que ens diu l'amo), o hi ha hores tontes.

La «Penya Robinson», que deu ésser parenta de *Le Robinson Crousoe*, suspengué l'anunciada cursa del dia de Sant Josep, fins nou avís, que aquest serà per al dia 27 del que cursa (si no hi ha vaga de músics).

Feia tres dies que ja l'havien suspesa i *La Cornada* encara feia

gallardets de l'èxit que tindria el dia 19 del passat.

L'aprenent de la Redacció ja ens havia dit que la suspengueren per «canguelo» de què en Pinyol-Sinyol-Sunyol hi corrés amb un altre cognom sobreposat. O que en Magdalena, en Gargalló i en Crespo hi corressin com a neòfits eixits del niu.

Com sia que la novella entitat, composta de quatre i un *cabo*, no coneixen cap *routier*, i s'exposaven a un remarcats lapsus com els de Sans, ha cridat a «S. C. Català», mare política de les entitats cicleres, per a que els dongui una ajuda i cuidi de l'organització.

Aquesta maternal entitat ha accedit i cuidarà de la difícilíssima cursa de l'esporguida «Penya Robinson».

Hi haurà una banda de deu músics (com a mínim) per a que els corredors vagin formats com cal en dies de gran festa. També hi ha deu copes i cinquanta premis i sidrals a tot gas. Corredors, no fem càlculs, que passaran de cent, com se suposa.

La Festa del Pedal d'enguany es farà a Terrassa. Quan es reuniren els delegats de les entitats ciclistes, aquests demanaven amb modesta fermesa que es fes a Mollet; i els motoristes, o sia els adversaris, que fos a Terrassa.

Sortiren empatats d'una lleugera votació, i llavors en Jaumandreu féu votar alguns motoristes (que no creiem fossin delegats)

Ja ha sortit el llibre

Recull d'itineraris excursionistes

Excursions per a realitzar en un sol dia. Cap aficionat a l'alt-pinisme, al baix pinisme i a dinar a fora, pot deixar de comprar-lo. Demaneu-lo a:

«PUBLICACIONS MUNDIAL», CARRER DE BARBARA, NUMERO 15

i es desfeu l'empat, guanyant la força del motor.

Nosaltres veiem que aquesta caritativa festa va de cara a un fracàs, malgrat el lloable esforç que fan els terrassencs.

Diem això perquè hem vist una protesta plena de firmes de ciclers, dirigida a la «U. V. Española». Si l'envien, *malo!*

A Sans se les donen per batre

TUBU-LAR

MOTORISME

Un servidor i la meua «Shanfoot» (el burro va al davant) vàrem donar la volta a Catalunya com aquell que dona una volta al Parc. El 1/4 de cavall, propietat indiscutible d'un servidor, va acreditar una vegada més la seva resistència il·limitada i la poca-solta del conductor.

En Vidal, que no pogué continuar la cursa degut a haver-se-li esmunyit un eix, plorava com una Magdalena, envejós de què els altres podessin fer les «mun-tanyes russes» i el «salt del *bach*» per les carreteres asfaltades amb trossos de bolado i cotó fluix i ell tingués de romandre inactiu.

El «D. K. W.» donava la sensació d'uns *lentes* en alta mar. La meua «Shanfoot» se'n va enamorar i tot era ensenyar-li el número, per veure si li deia quelcom.

En Pi, a cada poble armava una revolució. Tots li proposaven que hi anés per la festa major i li prometien que si, després de fer tot el repertori, passava el platet, faria més de tres pessetes en calderilla estrangera.

En X. X., amb el seu «Benjamín», va guanyar una copa de plata, però reservadament ens comunicà que havia arreplegat més fang que no pas plata, i que en

records; cursa que porten a cap, cursa que es bat el *record*. Això de tant batre, gaudeix i fa ufana. Veurem si també sabran batre el *record* del circuit Penedès.

Ja que porten batut fins el *record* d'organitzar actes ciclistes i àdhuc el de la fuleria, no trobaríem estrany que batessin també aquest. Posats a batre, algun dia es *batran* ells amb ells.

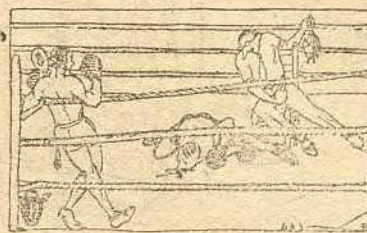
una altra volta a Catalunya correria amb un balandre.

El que va donar el cop va ésser l'Alà. Tots sabem que l'Alà *es grande* entre els mahometans, però d'ençà d'aquesta carrera ho és en tots els pobles de Catalunya i no ens estranyaria gens que els pagesos s'aficionessin al Coran i avorriessin el *tocino*. Va guanyar copa de plata i se la mereixia de platí, amb incrustacions de diamants.

Les màquines que varen acabar la carrera mereixen tots els respectes, car hi havia trossos que ni amb aeroplà podien fer-se.

Un servidor, encantat i convençut de què amb un 1/4 de cavall es va a tot arreu.

SARAGOSANO

L'àrbitre.—Un, dos, tres, quatre...
El boxejador, a terra.—Cridi'm a tres quarts de set, que tinc d'anar al despatx...

UN PROTOTIPUS DE COMENTARI TÈCNIC

Un periòdic rotatiu setmanal com el XUT! no pot deixar de donar la seva opinió *ecuanime*, insensata i personal dels últims partits jugats a Saragossa i Bilbao.

La comparació dels dos *scores* no la podem deixar de banda; ens devem als nostres lectors tant com devem al sastre, i el que per altres plomfers *ecuanimes* seria *tarea de titanes*, per nosaltres és tan fàcil com beure'ns un sidral.

El sis a un de Bilbao és, indubtablement, menys *score* que el nou a zero de Saragossa, però és millor resultat, i és que en els comentaris, com va dir Confuci, l'*score* no té res que veure amb el resultat; exemple: el resultat de l'*score* de Bilbao ha sigut un «Ai què tinc!» dels socis del «Barça», mentre que l'*score* de Saragossa ha donat per resultat a Bilbao un «*Belauste va a ser vengado pronto!*»

I el cert és que ni uns ni altres tenen raó; aquí no hi ha més raó que la nostra, ni més lema que: *campi qui pugu!*

Per lo tant, com que tenim la raó, ara i sempre, aquí i a tot arreu, diem que, tant el resultat de Saragossa com el de Bilbao, són zeros a l'esquerra per poder comparar els dos equips; estem segurs que d'alguns dels gols que va fer l'«Athletic» al «Celta» no en va ésser l'autor ningú més que St. Mamés; igual que els gols que es van deixar de fer a Saragossa, indubtablement són deguts a alguna guillada que varen fer els jugadors del «Barça», de l'hotel, la nit del dissabte.

Així, doncs, *debíamos de quedar* i quedem en què confiem tots a la una que al final de tot la victòria somriurà a un o altre, i això no ens ho poden negar ni aquí ni a Pequín.

BRESQUES

"Cubells el Magnífico, o los dos pies al cubo"

El Mercantil Valenciano és més divertit que un discurs d'en Rosell. Dies passats publicava aquest article, digne de la bien cortada ploma d'en Dova. Es titula «Cubells, el magnífico».

Aquí va :

«En cuanto sale al terreno de la liza, se le fruncen las cejas, se le encrespa el cabello, se le enfosca el ceño y ya no sonríe, ni aun escuchando los piropos de las admiradoras exaltadas.

(Ui! Quina por!!)

«Es moreno, de regular estatura, ágil, inquieto: un manojo de nervios dentro de un jersey de futbolista. Cuando corre, llevando un balón entre los pies, comba al mismo tiempo los brazos, hasta el punto de que a veces parece que se pone en jarras.

(Sí: com la llet...)

«Antaño, hubiera sido un temible capitán de los tercios de Flandes, al que nadie le ganara ni en la guerra ni en la paz.

(Eh? Si això no és literatura, que ho digui en Trabal!)

«Eduardo Cubells, ya he dicho que nació para ser admirado por la multitud, para ser jefe de algo popular y simpático.

(Potser jefe de comparses, no?)

«Y como hoy están en boga los futbolistas, esto fué Cubells: futbolista; y de los mejores; y de los más célebres, y capitán del Valencia F. C., uno de los equipos que más partidarios tiene.

(I que rep amb aquella constància!)

«Y tantos triunfos obtuvo, y tanta es su maestría en el deporte del balompié, y tal dominio y con tan soberbia altivez consigue las victorias, que hubo de ser conocido con el sobrenombre del Magnífico.

(S. M. Cubells...)

«Así se le distinguió de Montes, el Emocionante; de Peral, el Excelso, y de Molina, el Invencible, «ases» admirables del futbolismo valenciano.

(Modèstia, a part.)

«Cubells, el Magnífico, es, además, el equipier del amor propio. Actúa siempre con tal afán, y tanto ardimiento, como si ganarle a él constituyera, por parte del contrario, una terrible ofensa personal.

«Cuando es vencido, se muerde los labios, se tira del cabello, crispa en furiosa tensión todo su ser.

(La desesperación d'Espronceda.)

«En cambio, si triunfa, se esponja de tal forma, que para andar por la calle ha de hacerlo de perfil.»

(Que bonic, oi?)

Els ha agradat? Doncs ara els ensenyarem el reverso. Dies després, el propi Mercantil Valenciano publicava el següent:

«El morbo de una enfermedad peligrosa ha hecho presa en mu-

chos jugadores del Valencia. Se trata del moderno cólera del fútbol: el ídolo.

(Que va per en Cubells?)

«Para éste ya no hay nada más allá después de él; es ultraperfecto, conoce todos los secretos, es inviolable e incomparable, está por encima de toda crítica y de toda organización.

(Aquí també la tenim aquesta «passa»!)

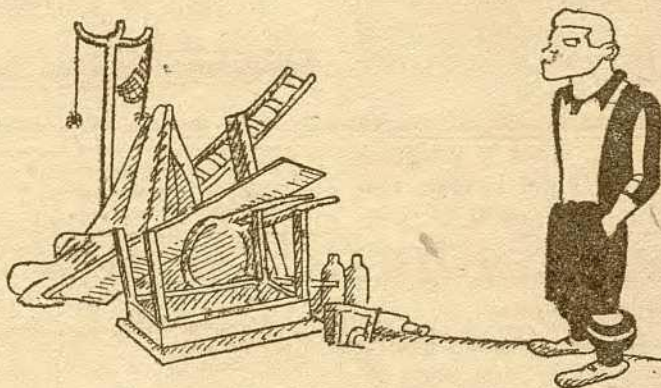
«El partido comienza; el ídolo sin esforzarse recibe un balón e inicia una filigrana, luego lo despide. El público que tiene sentido común, cuando la ejecución es eficaz, aplaude; cuando no, manifiesta su desagrado.

«Más tarde, ante la tertulia de incondicionales, el ídolo clama con desprecio contra el público. Le llama ignorante, exigente y hasta imbécil.

«¡ Ah! es nada! Meterse con él, con el creador de nuevas técnicas, con el futbolista suprainternacional...

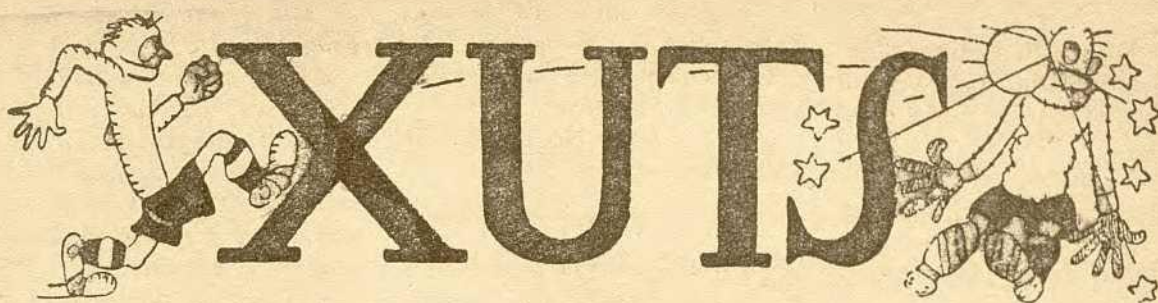
«Y el público va cansándose de mantener a tanto ídolo inútil e impertinente.»

Si recogen firmas, comptin amb la nostra.

EN MARTI

(Pensant amb en Peidró).—Que és trist, tan jove, i haver d'anar a raure amb els mals endressos!

En Bertran, del «Sabadell», ha desenganyat a tothom i es queda amb els seus.

Diu que la Junta li va dir *contigo pan y cebolla*, i a en Bertran, al sentir això de *cebolla*, li espurnejaren els ulls.

En Gamper vol tornar a ésser president i no sap com fer la guitza a en Cardona.

...El mal és que en Cardona ofereix massa *blanco*; és qüestió de saber escórrer el *bulto* com el doctor Segura! No val a badar!

En Vidal va arbitrar el partit «Europa»-«Gimnàstic» i ho va fer molt bé; en Casterlenas es va alegrar una mica al banquet d'homenatge a en Mates i a les dotze de la nit va ballar una rumba al Passeig de Gràcia, que féu les delícies del *serenos*, i l'Alsedà, al «Refectòrium», va posar càtedra de ballarí i va fer rotillo.

Ara diguin si nosaltres podem estar en mala harmonia amb una gent tan castissa...

En Sami ha regalat el títol de «pepa» a en Torralba, i en Torralba li fa els honors merescuts. Som al temps dels traspassos i res ens estranya.

El Jutjat ha dit que el que havia fet la Federació amb el «Joventut» era coacció i està disposat a obrar enèrgicament.

El doctor Segura s'ha receptat disset calmants i una dosi d'esparteïna.

Els herois es mostren en l'adversitat.

Segons diuen els diaris de Bilbao, l'Aguirrezabala no podrà jugar, almenys, fins d'aquí dos mesos.

Els del «Barça», als quals un que tira la planeta els va pronosticar que es farien la final amb els de St. Mamés, s'han tret un pes del damunt.

En «Chirri» és la seva *pesadilla*.

A en Rosell l'han destituït del càrrec de secretari de l'Ajuntament de Mollet.

I després diran que la Providència fa tan bé les coses! Allí no feia mal a ningú i el treuen, i, en canvi, a la Federació li deixen.

El negre Ribera—per qui en Gimeno tenia una debilitat—ara és el pinxo dels de Saragossa... I aquí era «peix de truites»! No sabem apreciar el mèrit.

Al setmanari *La Veu de Sant Martí* hi llegim:

«Es dona per segura l'entrada d'en Zabala al «Martinenc» com entrenador...»

I ara! Es que a Sant Martí paguen millor que a can La Riva?

A en Polo, a Galícia, que de què l'estomaquen.

Diuen que va fer *tongo*...

Hi ha gent força malpensada, tanmateix...

Diu en «Penalty», en el diari *El Nervión*, de Bilbao:

«¡ San Mamés no es Coya! San Mamés sólo hay uno. ¡ San Mamés! »

I Déu nos en guard que n'hi haguessin gaires!

Cada dia corre més la veu de què en Sami fa el salt...

No ens ho acabem de creure. Això fóra la mort d'en Patxot, i en Sami no té tan mala ànima.

En Peidró, segons els «xafarodrogrames» de darrera hora, ja no va a l'«Europa».

Es al «Barcelona» on va.

A la Catedral ja donen per segura la línia Piera-Sami-Peidró-Alcàntara-Sagi.

¿ *Quién da más?* »

L'altre dia va haver-hi reunió de creditors de *La Cornada*, i, com és natural, es va cercar un local força gran...

I es van reunir a la Congregació de la Sang...

Congregació que, com vostès ja deuen saber, té la missió d'assistir, en sos darrers moments, als condemnats a mort.

D'ençà que el XUT! va descobrir i va xerrar uns quants projectes de la Junta de l'«Europa», en aquella santa casa, la presència d'un Dova o d'un Quicoff produeix un esverament i es prenen unes precaucions com si es tractés d'un «Pernales» o d'un Vivillo.

Ai, pobres de nosaltres!

Ha pujat al cel, víctima d'encefalitis monetària, *La Cornada Deportiva*, el diari nacional d'esports.

Per dit motiu, els jugadors del País del Sidral lluiran un llacet negre en el proper partit que jugaran contra els «Federatius S. A.».

En Rizzo ha promès un ciri a la Bonanova si ningú s'entera de les planxes que va fer arbitrànt un combat a «Novetats».

Per nosaltres, pot estar tranquil, que ningú en sabrà res.

El govern nacional ha concedit al «Comité Olímpico Español» una subvenció de 150,000 pessetes.

Entre això i les 3'65 que regala el XUT!, la suma fa un total de 150,003'65 pessetes, que és una quantitat ben respectable.

Ara hi ha qui es juga trenta cèntims a què en Garrobé no jugarà a València.

Caram! A veure si, al capdavant, anirà a fer companyia a en Planes!

De més verdes se'n maduren.

Als del Comitè Regional els han clavat una causa criminal entre cap i coll, segons ens conta un manella que assegura que ho sap tot. I tot per allò de Lleida!

No: si quan les coses van a tomballons, els bonys surten a dotzenes.

Potser sí que el paper mullat del doctor Segura va ésser el més «maquiavèlic».

Tenim un dubte. El de si en Zabala serà flor de verano.

Ens temem que a l'arribar l'hivern torni a sus lares.

Que per què? No podem dir-ho. Es un secret...

En Boix, vestit de complement, fa goig de debò. Dies enrera, pels volts del Carmelo (no el de Bilbao, eh?), semblava un estratega amb tots els ets i uts.

Mig Comitè Regional anà a contemplar-lo...

No diguin, que vesteix molt tenir un company així!

—Què diuen, que en Peidró va a l'«Español»?

—A l'«Español», també? Ai, Reina Santíssima! Ara sí que no sé on són!

Els valencians estan desesperats. Les seves esperances han fet figa. Vegi's el que deia fa pocs dies *El Mercantil Valenciano*:

«*Nuestra posición ante el campeonato español es francamente desairada. Las esperanzas que un día nos hicieran concebir los triunfos rotundos de nuestros defensores han quedado truncados ante la desconsoladora realidad*

de esta primera etapa del campeonato.

«*Ante estos resultados, ante estas dos derrotas infligidas a nuestros campeones, no cabe sino esperar con desaliento el desenlace de este torneo, que se verificará el próximo domingo en Madrid y Alicante.*

»*Han sido dos reveses capaces de anonadar el ánimo del más optimista!*»

I doncs, què us creieu, pavoros?

En Meana ha sigut entrevistat com un cos gran. De dita entrevista afanem el següent tros:

«*A bocajarro le he disparado una pregunta:*

»*—¿Crees tú que debes ser seleccionado para la olimpiada?*

»*Me mira fijamente. Después...*

»*—Sí—responde sin inmutarse.*

»*Y como si temiera que sus palabras me hubieran parecido presuntuosas, trata de paliar su efecto.*

»*—Es que yo creo que iremos varios... Larraza y José Mari Belauste y... yo.*

»*—¿Y Sancho?*

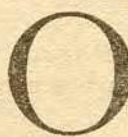
»*Tuerce el gesto sin responder.*»

Ens juguem un peix que si a en Sancho li parlen d'en Meana, també tuerce el gesto sin responder.

En Massagué no ha sigut més que la *satisfacción fugaz* dels socis d'en La Riva.

L'anunciat debut s'ha convertit en un préstec del «Terrassa», que no sap com fer passar un mal rato a en Cardona d'ençà del 6 a 1.

EL JUGADOR DE FOOT-BALL

bra de gran utilidad para presenciar, jugar o arbitrar partidos.—Reglamento oficial.—Léxico inglés-español.—Explicación del *off-side*.—Cirugía de urgencia.—Higiene del jugador.

Un tomo en rústica con cubierta en colores: 1'25 ptas.

Als valencians, no els pots dir que necessiten jugadors catalans per reforçar els seus equips, que no et contestin que si l'Alvárez, en González, etc.

Com si aquests, fins ara, en lloc de reforçar l'equip, no haguessin debilitat la caixa del club.

El discurs de l'Abril en el «Majestic», va donar lloc a què dos cambrers que teníem darrera nostre diguessin:

—*Te aseguro que esto acaba a golpes, como el año pasado en el Metro.*

I és que el to enèrgic amb què va dir que el tenien arreconat, no podria menys que fer aixecar a la gent per anar-lo a desarreconar.

Després de la revelació d'en Jaumandreu, ve la de l'Alcoriza.

Aquests «europeus» tenen més sort que un jugador d'en La Riva.

No en tenia prou en Cardona amb el fracàs d'en Polo i l'Oscar, que només mancava que a l'«Europa» sortissin els *fenòmens* com els bolets.

Els socis del «Barça» i l'«Espanol» han anat a veure el «Gimnàstic».

Encara que molts diguin que sols van anar a veure el mig-centre de l'«Espanol», si això fos cert felicitem als *reales*; indubtablement en Molina no és dels que promet, sinó dels que ho fan com un internacional de veritat.

A l'«Europa», sols veure els colors blau-grana ja els porta mala estruga.

Quan el dissabte va sortir el «Gimnàstic» amb un jersei idèntic al del club degà (el dia que en Peris plegui), en Mates es va tornar groc.

—Això són ganes d'em...pa-

tar—deien els socis; i tenien raó.

Però a l'endemà va variar la decoració; els «gimnastes», que a més eren futbolistes, anaven d'un color blau d'innocència que els va costar cinc gols.

RIMES, DE BECQUER

Volverán las obscuras golondrinas
por encima los campos a jugar,
y otra vez por Las Corts y la Manigua
jugando cruzarán.

Pero aquellas que el vuelo refrenaban
de Juliá las gracias al mirar,
al volar sobre el campo del «Europa»
esas... ¡no volverán!

Volverán los seis mil, es muy posible,
el juego del «Europa» a contemplar,
y si lo chafáis bien, yo no lo dudo,
¡hasta os aplaudirán!

Pero aquellos que estaban engrescados
y a Pelaó querían contemplar
luciendo la ciencia y el arrojo,
esos... ¡no volverán!

Volverán, Matas, sí, en tus oídos
palabrotas de aquellas a sonar,
y que metiste los dos pies al cubo
tal vez comprenderás.

Pero mudo y absorto y de rodillas,
pidiéndole clemencia al «bacallà»,
cual hiciste, ¡oh Matas!, desengañate...
Esto... nadie lo hará.

L'hora del correu

Manolet.—No podem resistir el desig de publicar-la separada. Si creu que ho fem per estafar-li el puro, pot passar per la Redacció, que amb molt gust n'hi oferirem un.

Selagas, Massa Curt, Aquell, K. D. Fhor, K. B. 7777 germans, One, Bak, Dos Riús, Positivista, Ros de Manresa, M. T. A.—Veu-rem.

Jordi a l'atac.—Tenim el pressentiment de què vostè en té d'endevinar alguna.

Marqueset.—Copiem:

Soc un pobre jugador
que exsisto no he tenido
mes prego sempre a Deu
que compasión tenga conmigo.

De passada, pregui a Déu que li faci una mica de punta a la perspicàcia.

Una gràcieuca cañí.—La vida sin amor no se comprende. Ay, sí!

Damiselles graciencques.—Ho fem sense mala intenció.

Kòllk.—En farem una auca. Gràcies!

J. Simog.—El d'en Rosell és massa fort. L'altre, molto bene.

B. Speron.—Vostè ho fa molt bé. Ho diem sincerament, però si li publicéssim la «Fiharmonia», qui rebría seriem nosaltres..., i això, no!

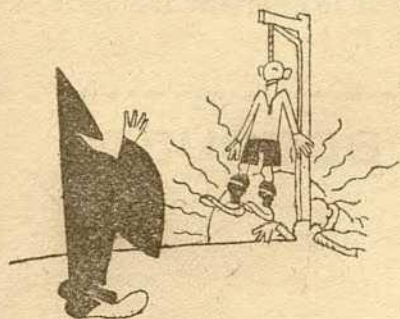
Una europea.—El «xisto» que ens envia és magret. Un altre dia, germana...

IMPRESA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

NATACION Y SALVAMENTO DE NAUFRAGOS

Reglas y principios para aprender a nadar.—Medios para evitar los peligros.—Manera de salvar los naufragos sin riesgo.—Tratamiento de los ahogados.—Aparatos y útiles insumergibles.—Invenciones y teorías modernas.—Un tomo en rústica: 60 cént. En tela: 1 pta.

RIRÀ BIEN QUI RIRA LE DERNIER (françoise)

La "Fede" es fa un tip de riurer veient a l'Europa

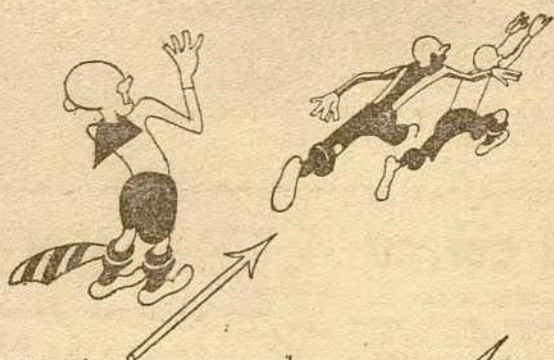
Però el "Joventut" està al tanto i avisa la policia

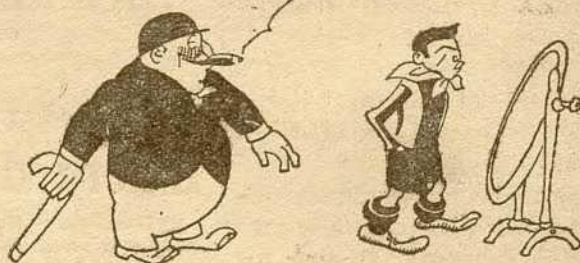
L'Europa veient a la "Fede" disfruta de valent

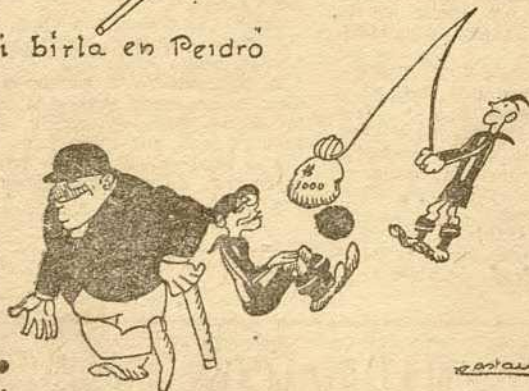
Però el "Barça" esta al tanto

i li birla en Peidro

En Cardona no cab a la pell veient al pinxo dels devaners

Però a l'"Español" mentre ell riu riren la canya a en Sami

Els únics que poden riurer tranquils son els sidralistes